

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 128/2010-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. novembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a sudcov Marianny Mochnáčovej a Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti N., s. r. o., Ž., zastúpenej Q., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. L. V., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 64/2008 z 21. júla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 68/2005 z 24. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti spoločnosti N., s. r. o., **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 128/2010-15 z 31. marca 2010 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť spoločnosti N., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 64/2008 z 21. júla 2009 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 68/2005 z 24. apríla 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a vyžiadaných súdnych spisov vyplynulo, že sťažovateľke bola rozhodnutím Colného úradu Žilina (ďalej len „colný úrad“) z 8. januára 1998 uložená povinnosť zaplatiť colný dlh v sume 5 282 499 Sk. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplynulo, že sťažovateľka v rámci predmetu svojho podnikania zabezpečila colný dlh, ktorý vznikol hlavnému zodpovednému tým, že tovar prepustený do režimu tranzit nebol v určenej lehote dodaný colnému úradu určenia. Proti uvedenému rozhodnutiu sa sťažovateľka neodvolala.

3. Sťažovateľka podaním z 24. októbra 2000 žiadala colný úrad o povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozhodnutím z 8. januára 1998 z dôvodu, že tovar, v súvislosti s tranzitom ktorého vznikol colný dlh, nebol dovezený na územie Slovenskej republiky. Pred rozhodnutím o návrhu na obnovu konania colný úrad opakovane vyzval sťažovateľku, aby preukázala naplnenie dôvodov obnovy konania, a konanie prerušil v súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním. Rozhodnutím colného úradu z 24. februára 2004 bola obnova konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku povolená, pričom

z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že colný úrad za novú skutočnosť odôvodňujúcu povolenie obnovy konania považoval výlučne znalecký posudok Ú. v Ž. z 18. februára 2004, ktorého závery spochybnili prestup tovaru cez štátne hranice.

4. Na podnet colného úradu mimo odvolacieho konania postupom podľa § 65 Správneho poriadku Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) preskúmalo rozhodnutie colného úradu o povolení obnovy konania a rozhodnutím z 21. júla 2004 ho zrušilo. Dôvodom na zrušenie rozhodnutia o povolení obnovy konania bol záver, že neboli naplnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku, teda že nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Colné riaditeľstvo k predmetnému znaleckému posudku uviedlo, že rieši len možnosť naloženia deklarovaného tovaru na určené vozidlo, ale nerieši skutočnosť podstatnú pre povolenie obnovy konania, či tovar bol do tuzemska dovezený. Ďalej uviedlo, že ani zistenia orgánov činných v trestnom konaní a ani závery orgánov českej colnej správy nepreukázali, že tovar na územie Slovenskej republiky nevstúpil.

5. Rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) z 15. novembra 2004 bolo odvolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu colného riaditeľstva zamietnuté a rozhodnutie colného riaditeľstva bolo potvrdené. V odôvodnení rozhodnutia ministerstvo financií zhodne so závermi colného riaditeľstva konštatovalo nenaplnenie dôvodov na povolenie obnovy konania. Poukázalo o. i. na závery rozhodnutí orgánov colnej správy Č., v zmysle ktorých sa nepreukázalo, že by deklarovaný tovar nebol z Č. vyvezený tak, ako bol deklarovaný. K predloženému znaleckému posudku uviedlo, že pracuje s viacerými neoverenými hypotézami, ktorých použitie výrazným spôsobom znižuje jeho preukaznú silu: (i) znalecká organizácia vychádzala len z predpokladaného druhu návesu, keďže v spise nebola informácia o použítom druhu návesu, (ii) pri najobjemnejšej položke nákladu – športové potreby – znalecká organizácia vychádzala iba z približných rozmerov rôznych športových potrieb a (iii) taktiež kalkuluje len s eventualitou kombinovaného uloženia tovaru, pričom však možnosť pozdĺžneho uloženia tovaru nevyklúčila. V závere k znaleckému posudku ministerstvo financií uviedlo, že tento nový

dôkaz nemožno vyhodnotiť izolovane, ale len v kontexte všetkých získaných dôkazov. Reagujúc na odvolacie dôvody ministerstvo financií nezistilo ani naplnenie dôvodov obnovy v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) a e) Správneho poriadku, pričom uviedlo, že keďže tieto dôvody neboli súčasťou návrhu na obnovu konania, colný úrad ich v rozhodnutí z 24. februára 2004 ani nemohol posúdiť. Sťažovateľka v sťažnosti vytýka správnym orgánom, že „... vytvorením inkvizičného procesu (inkvizičný z toho dôvodu, že v mimo odvolacom konaní colné orgány sami dali podnet na konanie, sami bez účasti sťažovateľa proces uskutočnili) bez riadnej účasti sťažovateľa zrušili právoplatné rozhodnutie o povolení obnovy konania, aby zabránili sťažovateľovi v prístupe k administratívne konaniu (ktoré bolo právoplatne povolené) a znemožnili mu domáhať sa ochrany svojich práv“.

6. Žalobou na krajskom súde sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia ministerstva financií. Krajský súd rozsudkom z 24. apríla 2008 žalobu sťažovateľky zamietol, pričom na odvolanie sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom z 21. júla 2009 rozsudok krajského súdu potvrdil.

7. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, pričom na preukázanie zásahu do svojich práv v sťažnosti uviedla tieto skutočnosti:

„Je zrejmé, že Najvyšší súd SR iba poukázal na dikciu Správneho poriadku a spôsobom aplikácie sa už nezaoberal, hoci preukázateľne viedla k ústavne nekonformnému stavu, pretože vytvorila predstavu, že riadne administratívne konanie, v ktorom sa zachováva štandard základných práv účastníka konania, bolo následne zrušené inkvizičným rozhodnutím mimo odvolacieho konania (v ktorom účastník pôvodného administratívneho konania nemá žiadne práva). Práve pre tento charakter mimo odvolacieho konania má sťažovateľ za to, že jednak nemôže byť použité v neprospech účastníka administratívneho konania a odňať mu tým dobromyseľne nadobudnuté práva a jednak takéto inkvizičné rozhodnutie nemá funkčný význam, pretože nové (obnovené) administratívne konanie nemožno ním zrušiť, pretože toto rozhodnutie zrušuje len rozhodnutie o povolení obnovy konania. Táto skutočnosť však nemá právne účinky na nové obnovené konanie, ktoré sa na návrh účastníka konania začalo okamihom, keď nastala

právna skutočnosť právoplatnosti rozhodnutia Colného úradu Ž. o povolení obnovy konania. Táto právna skutočnosť má objektívnu povahu a nemožno ju vziať späť účelovým subjektívnym konaním colných orgánov. V tomto zmysle nové konanie možno ukončiť len meritórnym rozhodnutím, keďže na strane colných orgánov nie sú splnené podmienky na zastavenie konania a účastník konania návrh na obnovu konania nechal späť...

Tvrdíme, že v danom prípade ide o hrubé zneužitie inštitútu preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania (§ 65 ods. 1 Správneho poriadku), pretože podnet na zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nepodal účastník konania ani tretia osoba, ale správny orgán I. stupňa, ktorý po právoplatnosti rozhodnutia zmenil právny názor na vec. Podaním podnetu pritom zasiahol do dobromyselne nadobudnutých práv žalobcu, ktoré mu vznikli v obnovenom konaní. Žalobca konal tiež v dôvere vydaného rozhodnutia správneho orgánu, v dôvere, že právoplatne nadobudnuté právo mu vzhľadom na princíp res iudicata nemožno odňať...

Inštitút preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania rovnako ako celý systém opravných prostriedkov slúži na odstránenie nezákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorých sa dopustili v administratívnom konaní voči účastníkom konania. Neslúži na to, aby správne orgány bezdôvodne zmenili vyhodnotenie skutkového stavu na základe voľnej úvahy po právoplatnosti rozhodnutia. Tento inštitút neslúži na dodatočnú zmenu procesných rozhodnutí (napr. povolenej obnovy konania) v neprospech účastníkov konania, ale na zmenu meritórných rozhodnutí u ktorých existuje značná intenzita dôvodov, a to práve na strane účastníkov konania, to vyplýva zo systematického výkladu § 66 Správneho poriadku i z toho, že v konaní o preskúmaní rozhodnutí mimo odvolacieho konania nie je upravený základný štandard práva účastníka konania ako v riadnom administratívnom konaní, najmä vyjadriť sa k podnetu na zrušenie rozhodnutia, k podkladom rozhodnutia v mimo odvolacom konaní, k právnym názorom vysloveným v podnete, práva podať proti tvrdeniam a navrhovať dôkazy. To všetko práve preto, že zákon nepočíta s tým, že bude použitý v neprospech účastníka administratívneho konania tak, ako to urobili colné orgány.“

V doplnení sťažnosti, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 16. februára 2010, sťažovateľka uviedla, že rozsudok najvyššieho súdu považuje za svojvoľný, a tým aj

protiústavný, čo možno vzťahovať aj na rozsudok krajského súdu. Vytýka im, že nechránili jej právo na obnovené konanie a nereparovali pochybenie správnych orgánov. Argumentáciu uzatvára tvrdením: *„Rozhodnutia všeobecných súdov sú absolútne nepreskúmateľné, keď zmätočným spôsobom a bez logického odôvodnenia reagovali na odvolacie námietky týkajúce sa neexistencie oprávnenia colného riaditeľstva vstupovať do právoplatného rozhodnutia colného úradu, či práva na dobrú vieru v akty verejnej moci, ktorým svedčí prezumpcia správnosti.“*

8. V petite sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej žiada ústavný súd, aby zrušil rozsudok najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

9. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval krajský súd aj najvyšší súd, aby sa vyjadrili k prijatej sťažnosti a ku vhodnosti ústneho pojednávania.

Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení zo 4. mája 2010 zotrvala na záveroch jeho rozsudku, v zmysle ktorých *„... vo veci sťažovateľky neboli splnené podmienky obnovy konania podľa § 62 a 63 Správneho poriadku, a preto rozhodnutím ministerstva financií nedošlo k porušeniu zákona“*. Súhlasila s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom.

Predsedníčka správneho kolégia najvyššieho súdu vo vyjadrení uviedla, že v podanej sťažnosti *„... sťažovateľka po vecnej stránke uvádza v podstate tie isté námietky, ktoré uplatnila v žalobe s tým, že súčasne vyslovila názor, že rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva... Námietky uvádzané sťažovateľkou sú nedôvodné a najvyšší súd trvá na svojom závere, ktorý vyslovil v rozsudku, ktorý je predmetom ústavnej sťažnosti.“* Ďalej najvyšší súd poukázal vo vyjadrení na východiská rozhodovania súdov v správnom súdnictve a k meritu sťažnosti uviedol: *„Podľa názoru najvyššieho súdu, krajský súd správne skúmal, či rozhodnutie o povolení obnovy konania (rozhodnutie*

colného úradu z 24. februára 2004) bolo vydané v súlade so zákonom a či na povolenie obnovy konania boli splnené podmienky taxatívne uvedené v ust. § 62 ods. 1 Správneho poriadku. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie o povolení obnovy konania bolo vydané v rozpore s ust. § 62 ods. 1 písm. a) správneho poriadku, keďže vyššie označený znalecký posudok nemožno považovať za novú skutočnosť ani dôkaz, ktorý by mohol mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ktorý nemohol byť v konaní (pôvodnom) uplatnený bez zavinenia sťažovateľky, ide o rozhodnutie vydané v rozpore so zákonom a preto bol daný dôvod na jeho zrušenie v zmysle § 65 ods. 2 správneho poriadku. Súčasne najvyšší súd upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že sťažovateľka v návrhu na obnovu konania zo dňa 24. októbra 2000 uviedla iné skutočnosti a dôkazy, ktoré mali byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, tieto však v priebehu konania o povolenie obnovy konania zmenila a poukazovala len na vyššie označený znalecký posudok.“

Na základe uvedeného najvyšší súd navrhol, aby sťažnosti vyhované nebolo, a súhlasil s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom.

10. Na výzvu ústavného súdu sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu listom zo 21. apríla 2010 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Ústavný súd po vyhodnotení stanovísk účastníkov konania dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto boli splnené podmienky na upustenie od ústneho pojednávania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a sťažnosť bola prerokovaná na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu.

12. Po podrobnom posúdení sťažnosti, rozsudku najvyššieho súdu, rozsudku krajského súdu, obsahu vyžiadaného súdneho spisu (ktorého súčasťou boli aj podstatné časti administratívneho spisu) a vyjadrení k sťažnosti dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

13. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

15. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani

ochranom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Ústavnému súdu však ako orgánu ochrany ústavnosti v okolnostiach prípadu nemôže prislúchať pre nedostatok právomoci posudzovanie naplnenia či nenaplnenia dôvodov na obnovu konania a následne ani zákonnosti rozhodnutia colného riaditeľstva a ministerstva financií. To všetko totiž spadalo do právomoci správnych orgánov a všeobecných (správnych) súdov.

16. Podstata námietok, ktorými sťažovateľka odôvodňuje zásah do svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, spočíva v jej tvrdeniach, že všeobecné súdy:

- jej neposkytli súdnu ochranu pred nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov, ktorými bolo zrušené rozhodnutie o povolení obnovy konania,
- zo strany správnych orgánov akceptovali zneužitie inštitútu preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania v neprospech účastníka, ktorý zrušeným rozhodnutím o povolení obnovy konania nadobudol dobromyseľne určité práva a
- nedostatočne a nepreskúmateľne sa vysporiadali s jej argumentáciou o neexistencii právomoci colného riaditeľstva vstupovať do právoplatného rozhodnutia colného úradu o povolení obnovy konania.

17. Najvyšší súd ako odvolací súd súdneho prieskumu v rámci rozhodovania o odvolaní posudzoval tak rozsudok krajského súdu, ako aj zákonnosť rozhodnutia žalovaného ministerstva financií, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu na prvom stupni. Na účely posúdenia ústavnoprávnej relevancie sťažnostných námietok sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením potvrdzujúceho rozsudku najvyššieho súdu. Tento po prepise dôvodov rozsudkov krajského súdu, obsahu odvolania a vyjadrenia k nemu na vlastné odôvodnenie rozsudku uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. na základe podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach žaloby podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. a bez pojednávania v zmysle odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia po oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a internetovej stránke www.nssr.gov.sk vo veci rozhodol podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta posledná O. s. p. tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

V odvolaní žalobca namietal, že napadnutý rozsudok trpí nedostatkom, pretože odôvodnenie rozsudku spočíva len v opise tvrdení účastníkov a chýba mu vyslovenie výsledku porovnávania skutkovej podstaty zisteného skutkového stavu so znakmi skutkovej podstaty aplikovaných právnych noriem. Odvolací súd k uvedenej námietke uvádza, že z napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmý záver, prečo krajský súd zamietol žalobu, a teda napadnuté rozhodnutie považoval za zákonné. V odôvodnení totiž krajský súd odkazuje na právny názor žalovaného, ktorý súčasne v odôvodnení aj dostatočne jasne uvádza. Preto odvolací súd po posúdení rozsudku mohol v súlade s § 219 ods. 1 O. s. p. konštatovať, že rozsudok bol vo výroku vecne správny. Uvedené námietky tak považoval za nedôvodné.

Ďalšou námietkou žalobca namietal, že sa krajský súd zaoberal neodôvodnene podmienkami obnovy konania, keďže predmetom sporu podľa žalobcu bola nezákonnosť postupu žalovaného a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorí v rámci inštitútu preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania zrušili rozhodnutie Colného úradu Ž. o povolení obnovy konania, čím formálne zastavili nové konanie. Namietal, že týmto zasiahli do kompetencie Colného úradu Ž., ktorý je kompetentný na rozhodnutie o povolení obnovy konania.

Ani s týmito námietkami sa odvolací súd nestotožnil. Otázka zastavenia konania, teda postupu vyplývajúceho z napadnutého rozhodnutia, ako aj kompetencie Colného úradu Žilina v ďalšom konaní o povolení obnovy konania, bola už rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. 10 S 32/05 zo dňa 4. novembra 2005 vyriešená. Preto sa námietkami spojenými s touto otázkou odvolací súd už nezaoberal.

Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky žalobcu, že predmetné rozhodnutie nemohlo byť preskúmané podľa § 65 Správneho poriadku. Z ustanovení § 62 až 64 Správneho poriadku upravujúcich konanie o obnove konania nevyplýva, že by možnosť preskúmania rozhodnutia vydaného v tomto konaní bola vylúčená. Ustanovenie § 64 ods. 4 upravujúce opravné prostriedky žiadne takého vylučovacie ustanovenie neobsahuje.

Na základe uvedeného potom sa krajský súd musel zaoberať ďalšími dôvodmi žaloby, týkajúcimi sa zákonnosti rozhodnutia žalovaného, a to, či bolo rozhodnutie o obnove konania v súlade s § 62 ods. 1 písm. a/ SP, podľa ktorého Colný úrad Ž. obnovu konania povolil. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia videl žalobca v tom, že ním predložené dôkazy preukazujúce dôvod obnovy konania v zmysle písm. a/ ako aj v zmysle písm. e/, neboli správne vyhodnotené žalovaným, resp. Colným riaditeľstvom Slovenskej republiky ako správnym orgánom prvého stupňa.

Zo spisu žalovaného pre posúdenie uvedenej otázky vyplýva, že návrh na obnovu konania bol žalobcom podaný podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku, pričom ako dôvod obnovy uvádzal, že dňa 4. októbra 2000 zistil, že podľa českých colných orgánov tovar nebol na územie Slovenskej republiky dopravený. Rozhodnutím Colného úradu Ž. č. 219/4-1/2/2004 2 zo dňa 24. februára 2004 bolo tomuto návrhu vyhovené a z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že colný úrad neuznal pre dôvod obnovy podľa § 62 ods. 1 písm. a/ všetky skutočnosti, ktoré žalobca uviedol v návrhu pre obnovu konania, ale len ktoré vyplynuli zo znaleckého posudku zo dňa 18. februára 2004.

V rámci preskúmania tohto rozhodnutia podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky zistilo, že znalecký posudok č. 19/2004 zo dňa 18. februára 2004 sa zaoberá len skutočnosťou, ktorá jednak už z predchádzajúcich znaleckých posudkov vyplývala (či bolo možné dané množstvo tovaru naložiť na vozidlo L. s valníkovoými návesom pri optimálnom uložení) a jednak ktorá nerieši skutočnosť podstatnú

pre povolenie obnovy konania, preukázanie, že tovar nebol do tuzemska dovezený. Táto skutočnosť - dôvod návrhu na obnovu konania podľa žalobcu, však nebola potvrdená ani vyjadrením českých colných orgánov (Závěrečná správa zn. 1395/ CVS-9/02 zo dňa 17. septembra 2002 Colnej správy České republiky), ktoré ju ako prípadný dôvod na povolenie obnovy konania uvádzaný žalobcom v návrhu vylúčilo. Rovnako ani zo zistení orgánov činných v trestnom konaní nevyplývalo preukázanie, že tovar na územie SR nevstúpil.

Uvedené skutočnosti správny orgán - Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, posúdil a dospel k záveru, že z nich nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania tak, ako to vyžaduje ust. § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1967 Zb. Preto považoval rozhodnutie za nezákonné a zrušil preskúmané rozhodnutie o povolení obnovy konania.

Žalovaný sa stotožnil s názorom Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, že predložený súdnoznalecký posudok nie je dôvodom pre povolenie obnovy podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku. Predložený súdnoznalecký posudok je síce novým dôkazom, avšak už ďalšia podmienka, aby tento dôkaz mohol mať podstatný vplyv na rozhodnutie, nebola splnená. Žalovaný posúdil aj dôvod obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, na ktorý sa žalobca tiež odvolal a konštatoval, že žalobca neuviedol, ktoré dôkazy sa ukázali ako nepravdivé. Záver prvostupňového správneho orgánu, že rozhodnutie Colného úradu Ž. o povolení obnovy konania bolo vydané v rozpore so zákonom, považoval za správny, a preto prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

S týmto posúdením všetkých návrhov a tvrdení žalobcu o splnení podmienok na povolenie obnovy konania správnymi orgánmi v tomto konaní a v ich dôsledku posúdenia rozhodnutia o povolení obnovy konania Colným úradom Ž. sa stotožnil aj odvolací súd. Z predmetného rozhodnutia nebolo sporné, že správny orgán uznal žalobcovi ako dôkaz preukazujúci uplatnenie návrhu podľa § 62 ods. 1 písm. a/ jedine znalecký posudok a ostatné skutočnosti a dôkazy uvádzané žalobcom tým po prevedení dokazovania ako dôvod obnovy konania neuznal. Podľa návrhu dôvodom obnovy konania mala byť skutočnosť, že tovar nebol dovezený na Slovensko, pretože išlo o fiktívny dovoz tovaru.

Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia pritom poukazoval na dôkazy, ktoré však v spojení s dôkazmi zadováženými v tomto konaní správnym orgánom uvedené tvrdenie žalobcu nepotvrdili. V konaní sa teda nezistili žiadne nové skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by predmetný tovar nebol vyvezený z Č. tak, ako bol deklarovany a takéto skutočnosti nevyplývali ani z predloženého znaleckého posudku, ktorý svojim záverom spochybňoval možnosti prepravy deklarovaneho tovaru skôr z pohľadu jeho množstva, a teda nemohli spochybniť jeho dodávku. Názor žalobcu, že z ust. § 62 ods. 1 vyplýva, že k obnoveniu konania musí dôjsť už na základe predpokladu existencie skutočností, ktoré mohli mať podstatný vplyv bez možnosti právneho uváženia o tomto správnym orgánom, bolo nutné odmietnuť ako nesprávny, pretože naopak, z ustanovenia vyplýva, že správny orgán musí okrem dodržania lehôt skúmať, aj či existujú skutočnosti odôvodňujúce obnovu konania a či spĺňajú aj ďalšie podmienky v tomto ustanovení zakotvené.

Vzhľadom k tomu, že sa nepreukázala existencia skutočností odôvodňujúcich obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/, o ktoré opieral žalobca svoj návrh, správne právne posúdilo Colné riaditeľstvo SR ako orgán príslušný podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie o povolení obnovy konania ako vydané v rozpore so zákonom.

Odvolačí súd preto na základe odvolania žalobcu posúdil rozsudok krajského súdu a v zmysle uvedeného právneho záveru správnych orgánov dospel k záveru, že dôvody odvolania nespochybňujú správnosť výroku o zamietnutí žaloby krajským súdom, preto podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. rozsudok potvrdil.“

18. Keďže najvyšší súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku krajského súdu, ústavný súd sa oboznámil aj s týmto. Krajský súd po prepise dôvodov žaloby, vyjadrenia žalovaného, obsahu odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, ako aj obsahu administratívneho spisu a príslušných zákonných ustanovení na vlastné odôvodnenie rozsudku uviedol:

„Podmienkou rozhodovania správneho orgánu o povolení obnovenia konania je, že účastník podal návrh na obnovu konania, ktorý obsahuje náležitosti ustanovené zákonom (§ 63 ods. 2). Ak sú splnené podmienky ustanovené v § 62 a § 63 a existuje aspoň jeden z dôvodov obnovy konania uvedený v písmene a) - e) § 62 ods. 1, účastník konania má právny nárok na to, aby sa o jeho návrhu na obnovu konania rozhodlo, čo znamená, že správny orgán je povinný konať a o takomto návrhu vždy rozhodnúť. Z citovaného

ustanovenia vyplýva, že musia byť súčasne splnené viaceré podmienky, aby bolo možné z právneho hľadiska hovoriť o existencii dôvodu na obnovu konania - dodatočne musia vyjsť najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, pričom musí ísť o také dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a navyše sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Nové skutočnosti alebo dôkazy možno chápať a vykladať len tak, že ide o skutočnosti a dôkazy, ktoré existovali už v čase správneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia. Ak určité skutočnosti nastali až po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, nie sú dôvodom pre obnovenie konania. Na obnovu konania však nestačí, aby tieto skutočnosti a dôkazy boli len nové; musia byť takej kvality, že keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Otázku, či konkrétna skutočnosť môže mať podstatný vplyv na rozhodnutie, musí správny orgán posúdiť podľa okolností konkrétnej veci.

Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť splnená je, že skutočnosti, alebo dôkazy sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Konaním treba rozumieť tak prvostupňové ako aj odvolacie konanie.

Súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom žalovaného a aj s tým, že predložený súdnoznalecký posudok nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) správneho poriadku. Súdnoznalecký posudok č. 19/2004 bol vypracovaný 18.2.2004 a rozhodnutie č. 16-6021/98 o oznámení colného dlhu je zo dňa 8.1.1998.

Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia Krajský súd v Bratislave dospel k právnemu názoru totožnému so záverom správnych orgánov a konštatoval, že napadnutým rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona, preto súd s poukazom na ust. § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.“

III.

19. Rozhodnutia všeobecných súdov a ich odôvodnenie sú častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

20. Sťažovateľka v petite sťažnosti výslovne nenavrhovala, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv aj rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto nemal právomoc zaoberať sa prípadným porušením označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu, a to pre (i) viazanosť petitom sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a zároveň (ii) z dôvodu, že rozsudok krajského súdu a prípadné porušenie práv sťažovateľky týmto rozsudkom bolo preskúmateľné v rámci riadneho inštančného postupu najvyšším súdom. Vychádzajúc z uvedených kritérií ostalo potom v právomoci ústavného súdu posúdiť, či rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu, mohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľky.

21. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku (bod 17 odôvodnenia tohto nálezu) zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny. Podľa ústavného súdu postup najvyššieho súdu pri

odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade nemohol porušiť jej označené práva. Najvyšší súd dal sťažovateľke v napadnutom rozsudku vyčerpávajúcu odpoveď na to, prečo v jej veci neboli splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania, a teda prečo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie colného riaditeľstva o zrušení rozhodnutia colného úradu o povolení obnovy konania, bolo zákonné. Súčasne sa vyjadril aj k právomoci príslušného správneho orgánu v rámci prieskumu mimo odvolacieho konania zrušiť rozhodnutie o povolení obnovy konania. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu nevykazuje všeobecný charakter a primeraným spôsobom reaguje aj na odvolacie námietky sťažovateľky po skutkovej, ako aj po právnej stránke.

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto nemožno uvažovať o porušení označených práv sťažovateľky.

23. Aj napriek tomu, že ústavnému súdu v zásade neprislúcha rozvíjať závery najvyššieho súdu a podávať výklad podústavného (v tomto prípade správneho) práva, reagujúc na sťažnostné námietky považuje za potrebné uviesť toto:

Obnova konania spolu s preskúmaním rozhodnutia mimo odvolacieho konania sú ako opravné prostriedky spôsobilé vyvolať zmenu alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia správneho (colného) orgánu. Predstavujú teda zákonom povolenú odchýlku od

zásadnej požiadavky, ktorou je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí, preto sa v správnej praxi označujú aj ako mimoriadne opravné prostriedky. To však zároveň znamená, že nie sú generálne použiteľné a možno ich s úspechom uplatniť len vo výnimočných prípadoch. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov totiž vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Účelom zakotvenia obnovy konania do systému opravných prostriedkov je umožniť účastníkovi správneho (colného) konania nové konanie s novým rozhodnutím vo veci, v ktorej sa správne (colné) konanie už skončilo právoplatným rozhodnutím. Obnova konania má takto umožniť, aby došlo k náprave skutkových omylov, z ktorých sa pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzalo.

24. Sťažovateľka bola rozhodnutím colného úradu z 8. januára 1998 zaviazaná zaplatiť colný dlh, pričom jej povinnosť vyplynula z toho, že záručným vyhlásením, ktoré prijal colný úrad, zabezpečila colný dlh, ktorý vznikne porušením podmienok na tovar prepustený do režimu tranzit. Sťažovateľka konajúc v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti teda dobrovoľne zabezpečila colný dlh, čím sledovala dosiahnutie zisku, ktorý je imanentným znakom podnikania (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka). Imanentnou súčasťou podnikania je však aj podnikateľské riziko, že konkrétny obchod, prípadne celá podnikateľská činnosť podnikateľa skončí stratou, ktorú znáša sám podnikateľ. Sťažovateľka si poskytnutím zabezpečenia colného dlhu musela byť vedomá (i) tak vzhľadom na to, že to bolo predmetom jej podnikania, ako aj vzhľadom na (ii) prezumpciu znalosti právnych predpisov (§ 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky), že zodpovedá za zaplatenie colného dlhu spoločne a nerozdielne s dlžníkom (deklarantom). Dôsledkom tejto zodpovednosti sťažovateľky ako ručiteľky bolo, že colný úrad mohol od nej požadovať zaplatenie colného dlhu deklaranta rovnako ako od deklaranta samotného (m. m. I. ÚS 298/09).

25. Aj napriek tomu, že to nemá priamy súvis s predmetom konania pred správnymi orgánmi a neskôr správnymi súdmi, je potrebné ako významnú skutočnosť uviesť, že sťažovateľka nepodala odvolanie proti rozhodnutiu o vzniku colného dlhu z 8. januára 1998.

Toto rozhodnutie totiž bolo vydané s odstupom jedného roka potom, ako tovar prepustený do režimu tranzit (8. januára 1997) nebol dodaný colnému orgánu určenia. V odvolacom konaní, prípadne neskôr v rámci súdneho prieskumu by totiž sťažovateľka mala dostatočný priestor na uplatnenie svojich námietok. Tvrdenie sťažovateľky prezentované v správnom konaní, že tak nepostupovala na doporučenie riaditeľa colného úradu (pod hrozbou odňatia povolenia poskytovať ručenie), vyhodnotil ústavný súd ako účelové.

26. Sťažovateľka podala návrh na obnovu konania 24. októbra 2000, ktorý odôvodnila tým, že tovar nebol dopravený na územie Slovenskej republiky, čo vyvodzovala z toho, že tovar sa ešte v decembri 1998 nachádzal v sklade odosielateľa v Č., colné orgány Č. zistili, že na tovar nebol v súvislosti s jeho vývozom uplatnený odpočet DPH a nebola uskutočnená platba za tovar medzi kupujúcim a predávajúcim. Pre neúplnosť návrhu ju colný úrad vyzval na doplnenie návrhu o dôkazy, ktoré preukazujú jej tvrdenia, a následne rozhodnutím zo 14. júna 2001 konanie prerušil do skončenia vyšetrovania trestného činu sprenevery, ktoré sa viedlo proti obvinenému O. A. (prepravcovi tovaru). Po vyhodnotení všetkých predložených dôkazov colný úrad konštatoval ich nespôsobilosť vyvolať obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku, až na predložený znalecký posudok z 18. februára 2004. V samom závere rozhodnutia o povolení obnovy konania colný úrad konštatoval, že tento je novou skutočnosťou (správne novým dôkazom, pozn.), ktorá spochybňuje prestup tovaru cez štátne hranice.

27. Colné riaditeľstvo a ministerstvo financií však mali na tento dôkaz a celkovo na splnenie zákonných podmienok obnovy konania odlišný názor, s ktorým sa neskôr stotožnili aj správne súdy. V podstate konštatovali, že znalecký posudok rieši len možnosť naloženia deklarovaného tovaru na určitý typ vozidla bez toho, aby mohol priamo či nepriamo vyvrátiť dovoz tovaru do tuzemska. V odôvodnení svojich rozhodnutí poukázali na to, že tento dôkaz je potrebné hodnotiť v kontexte všetkých získaných dôkazov (najmä rozhodnutia slovenských a českých colných orgánov o prepustení tovaru do navrhovaného colného režimu a záverečná správa Celního ředitelství Olomouc zo 17. septembra 2002), pričom poukázali aj na to, že sťažovateľka postupne menila a rozširovala dôvody na povolenie obnovy konania. Pokiaľ išlo o dôvody obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. c)

a e) Správneho poriadku, ministerstvo financií poukázalo aj na skutočnosť, že tieto neboli obsiahnuté v návrhu na obnovu konania, a teda colný úrad o nich rozhodovať nemohol.

28. K možnosti zrušenia rozhodnutia o povolení obnovy konania v rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania ústavný súd uvádza:

Na rozdiel od obnovy konania, ktorou sa sleduje náprava skutkových omylov a pochybení, pri preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania ide o posúdenie súladu rozhodnutia so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Rovnako ako obnovu konania, aj preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania môže svojím podnetom iniciovať účastník konania pri uplatnení dispozičnej zásady alebo správny orgán ako prejav zásady oficiality (§ 65 ods. 1 Správneho poriadku). Správny poriadok v rámci negatívnej enumerácie upravuje rozhodnutia, ktoré nemožno zrušiť mimo odvolacieho konania – ide o rozhodnutia, ktorými bol udelený súhlas na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, alebo ktorými sa rozhodlo vo veci osobného stavu – ak účastník nadobudol práva dobromyseľne (§ 67 Správneho poriadku). Všetky iné rozhodnutia vydané v správnom (v prípade sťažovateľky v colnom) konaní, teda aj rozhodnutie o povolení obnovy konania možno zmeniť alebo zrušiť, ak správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zistí, že boli vydané v rozpore so zákonom. Musí však dbať o to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli dotknuté čo najmenej (§ 65 ods. 2 Správneho poriadku), a rešpektovať aj základné pravidlá konania (§ 3 Správneho poriadku).

29. In concreto teda možno uzavrieť, že príslušný správny orgán môže v rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania zrušiť aj rozhodnutie o povolení obnovy konania ak zistí, že bolo vydané v rozpore so zákonom, čo je dané aj vtedy, ak dôvody na povolenie obnovy konania neboli naplnené. Samozrejme, správny orgán je povinný svoje zrušujúce rozhodnutie náležite odôvodniť, a dbať tak o jeho preskúmateľnosť. Ak túto povinnosť splní a jeho právny záver o nenaplnení dôvodov na povolenie obnovy konania má rozumný základ, nie je svojvoľný či nelogický, nemožno uvažovať o porušení práv účastníka konania. Skutočnosť, že tak môže postupovať aj na podnet prvostupňového správneho orgánu, sama osebe neznamená, že ide o inkvizičný

proces (ako tvrdí sťažovateľka), ale je prejavom verejno-právneho charakteru správneho (colného) konania, a je typická aj pre iné druhy verejnoprávnych konaní (napr. daňové konanie). Ak za týchto okolností krajský súd žalobu sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva financií zamietol a najvyšší súd tento rozsudok potvrdil ústavne akceptovateľným spôsobom (body 21 a 22 odôvodnenia tohto nálezu), nemožno uvažovať o porušení označených práv sťažovateľky.

30. K spôsobu uplatňovania námietok sťažovateľkou v žalobe pred krajským súdom a neskôr pred najvyšším súdom je potrebné len stručne uviesť, že presahovali rozsah pôvodného konania o obnove konania, kde sťažovateľka uplatňovala ako dôvod obnovy konania nové skutočnosti, resp. dôkazy v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Až neskôr, v konaní o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania a v jeho odvolacom štádiu, sťažovateľka poukazovala aj na ďalšie dôvody obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) a e) Správneho poriadku, čo neskôr zrekapitulovala aj v žalobe podanej na krajskom súde. Ak však colný úrad povolil obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku bez toho, aby posudzoval dôvody obnovy konania v zmysle iných zákonných ustanovení, ani colné riaditeľstvo a ani ministerstvo financií nemohli preskúmať zákonnosť jeho rozhodnutia z hľadiska naplnenia, resp. nenaplnenia dôvodov pre obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) a e) Správneho poriadku. Za týchto okolností preto aj správne súdy mohli posudzovať zákonnosť preskúmaného rozhodnutia len vo vzťahu ku konštatovanému nenaplneniu dôvodov na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku.

31. K tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta, že „... rozhodnutie colného riaditeľstva zrušuje len rozhodnutie o povolení obnovy konania. Táto skutočnosť však nemá právne účinky na nové obnovené konanie, ktoré sa na návrh účastníka konania začalo okamihom, keď nastala právna skutočnosť právoplatnosti rozhodnutia Colného úradu Ž. o povolení obnovy konania...“, ústavný súd uvádza, že nemohla byť predmetom posudzovania v rámci konania o tejto sťažnosti. Ako totiž vyplynulo z doplnenia sťažnosti doručeného ústavnému súdu 30. decembra 2009, colný úrad ďalšie konanie v súvislosti s konaním o povolenie obnovy konania rozhodnutím z 2. decembra 2009 zastavil v zmysle

§ 46 a § 30 písm. i) Správneho poriadku. Proti uvedenému rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodne (rozhodlo) colné riaditeľstvo a ktoré je následne preskúmateľné na základe žaloby v správnom súdnictve (dvojinštančne). Právomoc príslušného správneho súdu vyrovnať sa s uvedenou argumentáciou sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu, aby sa v konaní o tejto sťažnosti zaoberal touto časťou sťažnostnej argumentácie.

32. Keďže sťažnosti vyhovené nebolo, neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd zrušil rozsudky všeobecných súdov, pretože takýto výrok je viazaný na výrok o porušení práv sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2010